

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 14 listopada 2017 r.

Pozycja 244

POSTANOWIENIE z dnia 13 września 2017 r. Sygn. akt Ts 267/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres – przewodniczący i sprawozdawca
Julia Przyłębska
Andrzej Zielonacki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej B.K.,

po s t a n a w i a:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 24 grudnia 2016 r., uzupełnionej pismem z 12 stycznia 2017 r., B.K. (dalej: skarżący) zarzucił, że uchwała Okręgowej Rady Adwokackiej w S. (dalej: ORA w S.) o czasowym zawieszeniu go w wykonywaniu czynności zawodowych jest niezgodna z art. 24 Konstytucji.

Skarżący twierdzi, że „organy adwokatury nie są uprawnione do zawieszenia w pracy zawodowej adwokata”, gdyż zgodnie z art. 24 Konstytucji praca znajduje się pod ochroną Rzeczypospolitej Polskiej. Państwo sprawuje nadzór nad warunkami wykonywania pracy.

Postanowieniem z 28 czerwca 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze, stwierdziwszy, że skarżący nie jest podmiotem legitymowanym do sporządzenia i wniesienia tego nadzwyczajnego środka ochrony konstytucyjnych wolności i praw, ponieważ został tymczasowo zawieszony w wykonywaniu czynności zawodowych. Niezależnie od powyższego Trybunał stwierdził, że wydanie merytorycznego orzeczenia jest niedopuszczalne, gdyż złożona skarga nie spełnia podstawowego warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanego w art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK).

W piśmie procesowym zatytułowanym „skarga uzupełniająca”, złożonym w Trybunał 4 lipca 2017 r. skarżący odniósł się do powyższego postanowienia.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

W pierwszej kolejności należy ustalić znaczenie procesowe pisma skarżącego z 4 lipca 2017 r. Co prawda skarżący zatytułował je „skarga uzupełniająca”, ale zarzuty w nim sformułowane przesądzają jednak o tym, że pismo to zostało wniesione w odpowiedzi na postanowienie Trybunału z 28 czerwca 2017 r. o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Zgodnie z art. 36 u.o.t.p. TK w związku z art. 130 § 1 zdanie drugie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.) mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym. Mając powyższe na względzie, Trybunał stwierdza, że pismo skarżącego z 4 lipca 2017 r. jest w istocie zażaleniem na postanowienie Trybunału z 28 czerwca 2017 r., podlega więc rozpatrzeniu na podstawie wskazanych przepisów u.o.t.p. TK.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK, w zakresie sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz zażalenia na postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, a także reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem istnieje obowiązek zastępstwa skarżącego przez adwokata lub radcę prawnego, chyba że skarżącym jest sędzia, prokurator, adwokat, radca prawny, notariusz, profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych.

Jak Trybunał ustalił w zaskarżonym postanowieniu, skarżący został zawieszony w wykonywaniu zawodu adwokata. Z tego powodu Trybunał odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

W świetle art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK skarżący nie jest także podmiotem legitymowanym do samodzielnego występowania z zażaleniem na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Wniesiony przez niego środek odwoławczy należy pozostawić więc bez rozpoznania.

W tej sytuacji – czyniąc to jedynie na marginesie – Trybunał stwierdza także, że zarzuty sformułowane w zażaleniu nie odnoszą się do podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, wskazanych przez Trybunał w postanowieniu z 28 czerwca 2017 r.

Wziąwszy powyższe okoliczności pod uwagę, należało wniesione zażalenie pozostawić bez rozpoznania.